

VIU
L'ÒPERA! **LA TRAVIATA** Giuseppe Verdi

AUDITORI DEL CÈNTRIC ESPAI CULTURAL

Divendres
14 d'octubre | 17.30 h

Enregistrada el 2022 a la Royal Opera House de Londres

Cantada en italià. Durada 140 min

EQUIP CREATIU

Direcció

Richard Eyre

Disseny

Bob Crowley

Cor i Orquestra

Cor de la Royal Opera

**Orquestra de la Royal
Opera House**

REPARTIMENT

Violetta

Pretty Yende

Alfredo Germont

Stephen Costello

Giorgio Germont

Dimitri Platanias

Annina

Kseniia Nikolaieva

Doctor Grenvil

David Shipley

Flora Bervoix

Angela Simkin

Baró Douphol

Germán E. Alcántara

Gastone de Letorières

Andrés Presno

PRESENTACIÓ

Una òpera per emocionar-se

L'any 1853 s'estrenava a La Fenice de Venècia aquesta òpera composta per Giuseppe Verdi sobre un llibret de F. M. Piave, una commovedora obra sobre la importància d'estimar i ser estimat. L'argument, que presenta la història d'amor entre Violetta Valéry i Alfredo Germont, està basat en *La dama de les camèlies* d'Alexandre Dumas, novel·la que al seu temps s'inspirava en el romanç real que va mantenir Dumas amb Marie Duplessis –cortesana de luxe que va viure en el París de mitjans del segle XIX i que va morir molt jove víctima de la tuberculosi-.

Considerada una de les primeres òperes contemporànies, *La Traviata* no va gaudir d'una bona acollida en el moment de la seva estrena. El públic, acostumat a veure damunt l'escenari personatges mitològics, deus romans o herois històrics, va reaccionar amb rebuig davant una història que transcorria en la seva mateixa època i que presentava personatges coetanis a ells, amb una prostituta en el paper protagonista. Aquest transgressor joc de miralls no va ser del gust dels membres de l'alta societat que van assistir a la representació, i les pressions no es van fer esperar, fins el punt que Verdi es va veure obligat a traslladar la història al segle XVIII per evitar que ningú s'ofengués.

La Traviata (que vol dir l'esgarriada, la dona que s'ha allunyat del camí correcte) encarna l'ideal d'heroïna romàntica del segle XIX, una dona que no s'ha sentit mai estimada i que acaba descobrint el sentit de l'autèntic amor amb Alfredo, per damunt de la moral, els diners, la hipocresia i la frivolitat. L'alegria de viure de Violetta contrasta amb el seu destí cruel i sacrificat, amb l'ombra de la mort sobrevolant des del preludi del primer acte fins al final, culminant amb la commovedora ària "Addio del passato" amb la qual la jove s'acomiada de la vida. Una peça, aquesta, d'extraordinària càrrega emotiva que ha esdevingut un dels moments musicals clau d'aquesta òpera, juntament amb el celebèrrim brindis del primer acte o el "Amami Alfredo" del segon, entre d'altres. Passatges memorables d'una òpera intemporal que segueix emocionant generació rere generació i que es complau de ser la més representada del món.

Vida, amor i mort des del Covent Garden

Dirigida originalment per Richard Eyre l'any 1994 i amb escenografia de Bob Crowley, aquesta producció de la Royal Opera House va tornar a pujar a l'escenari britànic en un nou muntatge estrenat a principis d'aquest 2022. Decorats exquisits, un vestuari de luxe i una majestuosa posada en escena caracteritzen aquest muntatge de *La Traviata* que, en aquesta ocasió, va comptar amb la direcció escènica de Bárbara Lluch i la direcció d'orquestra de Giacomo Sagripanti.

Encapçalant l'elenc, Pretty Yende es posa en la pell de Violetta. Amb la seva interpretació, la soprano sud-africana aconsegueix dotar d'humanitat la jove cortesana, trobant l'equilibri entre la força i la fragilitat entre les que es mou aquest icònic personatge del repertori líric. Yende comparteix escenari amb el tenor nord-americà Stephen Costello, en el rol d'Alfredo Germont, en un tàndem que destil·la frescor i complicitat tot fent-se seva la intensitat d'una de les partitures més belles que s'han compost mai. En definitiva, una *Traviata* elegant, bella i sumptuosa que ens arriba com una festa tant pels ulls com per les oïdes.

LA TRAVIATA

Acte I

Violetta és una cortesana parisenc molt coneguda. En una de les seves festes, el seu convidat Gastone li presenta l'Alfredo Germont. Alfredo i Violetta canten junts les lloances del vi i el plaer. La jove anima els seus convidats a ballar, però de sobte comença a trobar-se malament (està greument malalta de tuberculosi). Els convidats segueixen amb la festa però Alfredo es queda, i després de confessar que està enamorat d'ella, s'ofereix a cuidar-la.

Els convidats marxen. Quan es queda sola, Violetta se n'adona que se sent atreta per Alfredo, però en la seva situació considera que només pot continuar vivint pel plaer. Però la seva determinació flaqueja quan sent Alfredo fora.

Acte II

Alfredo i Violetta porten tres mesos vivint junts en una casa de camp als afores de París. Ell descobreix a través de la criada de Violetta, Annina, que la seva estimada ha estat venent les seves possessions per a pagar els seus deutes, i

decideix tornar a París per a solucionar els seus problemes financers. Violetta rep una visita inesperada del pare d'Alfredo, Giorgio Germont. La boda imminent de la seva filla està en perill per l'escàndol provocat per la relació de Violetta i Alfredo, i per això li demana que renunciï al seu fill. Resignada, la jove accepta deixar al seu estimat. Germont marxa, alabant el valor de la noia, en la que acaba reconeixent que sent amor de veritat. Alfredo retorna i es retroba amb la seva enamorada, la qual, després de suplicar-li que l'estimi per sempre, l'abandona. Giorgio acudeix per a consolar el seu fill, però el jove, que no és conscient de tot el que ha succeït, decideix seguir a la jove a París.

A la capital parisenc, en una elegant festa organitzada a casa d'una amiga de Violetta, els convidats conversen, ballen i juguen a cartes. Alfredo arriba i aposta decontroladament. Arriba Violetta i el seu nou protector, el Baró Douphol, al qual Alfredo repta a una partida de cartes i a qui acaba guanyant. Violetta es reuneix amb ell a soles. Quan la jove es nega a anar-se'n amb ell Alfredo crida a la resta de convidats i li llança els diners que ha guanyat com a pagament per la seva vida junts. Aleshores arriba el seu pare, que li retreu la seva vergonyosa actitud.

Acte III

Violetta és a punt de morir. Envia a Annina a veure les festes de Carnaval i mentrestant llegeix una carta en la que Giorgio Germont li explica que Alfredo sap la veritat del seu sacrifici i que anirà a veure-la. Quan arriba Alfredo, els dos enamorats planegen una nova vida junts lluny de París, però aviat se n'adonen que no pot ser: ella està molt malalta i no es recuperarà. En presència d'Alfredo, el seu pare, Annina i el doctor Grenvil, Violetta es resigna a morir. Una sobtada millora la convenç d'haver-se recuperat, però no és més que un símptoma de la fase final de la seva malaltia i mor en els braços del seu amor.

PROPERAMENT

22/10

CONCERT: PURO GERSHWIN

amb Sheila Blanco, Federico
Lechner i Chema Saiz

AUDITORI

19 h

4/11

PROJECCIÓ: TOSCA

de Giacomo Puccini

17.30 h

AUDITORI